

F. S. Copeland:

## Johnnie in mačke

Zdravnik je oprezno dvignil mačko in jo postavil na svetlo, bleščéčo se mizo.

»Milostiva, videti je, da vam moram streči, ker ste se odločili ravno mene vprašati za svet. Nikakor ni priporočljivo, da odvrnem bolnika že ob otvortivi svoje prakse.«



»Ostanite tu, Susie.« je pokimal star-ki, »da mi pomagata.«

»Zdi se mi, da imamo opravka z dvojnim zlomom kosti in izpahnjem gležnjem. Vrhu tega si bolnika ne upam omamiti s kloroformom.«

Njau-vau ne bi mogla opisati kaj je zdravnik ž njo počenjal. Vedela je le, da jo je starka gladila po glavi in pomilovala rekoč: »Uboga, uboga muca!«

Za hip jo je zadnja noga tako grozno zaboleta, da je bila prepričana, da mora takoj umreti. Pozneje so bolečine ponehale. Ko je spet lahko pogledala svojo nogo, je bila skrita v debele svežnje blaga. Zdravnik je pravkar zadnjič vbodel v sivo nogavico, ki je varovala ovoj. Priznal jo je niki s trakom okoli pasu. Nato je z enim sunkom uravnal

njeno prednjo nogo in Njau-vau je z začudenjem ugotovila, da lahko nogo spet giblje.

»Damico moramo sprejeti v našo zasebno kliniko. Ali lahko priskrbite košarico in lonček mleka? . . . Je namreč zelo čedna mačka.«

»Res je, gospod, in upam, da tudi pridno miši lovi!«

Odjela sta jo v kuhinjo in starka ji je s tako vneto stregla kakor da streže mačji lepotici, ki je namenjena za razstavo.

Žival se je kmalu prepričala, da sta zdravnik in stara dobrotnica edina prebivalca v hiši in da je starka zdravnikova gospodinja. Zdravnik je bil večkrat soten in stara Susie je ob takih prilikah kaj rada kramljala z bolne mačko.



Tako je Njauvau izvedela, da je starka prišla na precej podoben način k zdravniku kot ona sama. Ko se je namreč zdravnik neke noči vračal od bolnika je našel staro Susie ranjeno in nezavestno v bližini svojega doma. Odnesel jo je domov, kjer ji je stregel, da je okrevala. Na žalost ni mogel izslediti

tolovaja, ki jo je poškodoval. Starka se ni mogla nikdar spomniti, kaj se je tisto noč z njo godilo. Vedela je le, da je odšla z doma z namenom, da nekaj poišče.

Bila je izvrstna kuharica, dobrega srca in poštena. Ko je okrevala ji je zdravnik ponudil mesto strežnice v svoji hiši. Susie mu je bila za vse neizmerno hvaležna. Tako sta bila oba srečna in zadovoljna.

Njau-vau je z zanimanjem poslušala



starkino pripovedovanje in čudne, nemače misli so ji rojile po glavi. Spomnila se je, da ji je Josh nekoč pripovedoval o stari ženi, ki so ji neki lopovi razbili glavo. Kaj, če je bila to tista žena. Če bi se le moglo starki obuditi spor in gotovo bi razjasnila tajnost o hiši strahov.

Njau-vau je ob takim premišljevanju predla in mežikala ter trdo drgnila glavo ob božajočo roko dobrotnice.

»Ah, muca,« je rekla Susie, »ti si boljša in modrejša od marsikakega človeka, o tem me prepriča pogled tvojih oči. Ali mi ne moreš pomagati, da spomnim na to, kar sem pozabila? Zdi se mi, da je tudi takrat bila neka mačka prisotna.«

Njau-vau se je sicer trudila izraziti kar je imela v mislih, toda mačji jezik je zelo zamotan in še nima zanesljivega in popolnega slovarja.

Če si človek v tvojih očeh izgleda nekako šest tednov, da okrevajo Njau-vau pa je potrebovala le šest dni. Ostali čas pa je izpolnjevalo hrepenenje po Joshi.

Zgodilo se je, da je nekega dne, še preden je zdravnik mislil na odstranitev obveze in deščic. Njau-vau tako dolgo grizla in trčala svojo obvezo, da jo je odstranila. Nato je v največje začudenje in presenečenje preskušene

Susie zlezla do priprtega kuhinskega okna ter izginila. Ko se je zdravnik vrnil mu je starka povedala, da je bolnik ušel, ne da bi pustil naslov.

»Dobro je, da vsi tako ne naredo,« je menil zdravnik.

Uboga Susie je bila spet sama. Mnogoštevilni slučajji ošpic so zdravnika tako zaposlili, da je pozabil na bolno mačko.

\*

Čeprav Njau-vau ni poznala tega dela mesta, je brez ovinkov našla pot domov. Ko je prišla v bližino doma, je zagledala Josha, ki je s podvihanimi, prednjimi šapami sedel na zidu. Bilo je videti, da spi, a on je pozorno opazoval okolico, kje bi zagledal Njau-vau ali kogarkoli, ki bi vedel kaj o njej.

Ne vem, kdo je prvi zagledal drugega. Josh se je nenadoma spustil na pločnik ter tekel Njau-vau naproti. Prisrčno jo je pozdravil, brez najmanjšega občutka. Prepričan je bil, da tega ni namenoma storila. Najbrže bi se običela, da se nista sramovala ljudi in bala psov. Smuknila sta skozi ograjo in hiteča preko vrat, da čimprej dosežeta domov.

»Josh!« je zaklical droben glasek, ko sta prekoračila vrtno stezo pred vhom. Maček je kot vkovan obstal in strmel v človeka, ki ga je poklical. Ob vratih se obrajal je slonel majhen deček. Oblečen je bil v ponošeno, beraško obleko, obraz mu je bil upadel in oči temno obrobjene.

Večina njegovih znancev bi ga ne spoznala. Josh pa je takoj stekel k njemu. Božal ga je s svojimi mehкими šapami in vzkliknil: »Johnnie, Johnnie, torej si se vrnil? Kje si bil? Ne hodi od nas!«

Johnnie se je onemogel sesedel na tla in zel Josha v naročje. Dečkova glava in roke so bile vroče čeprav za je zeblo. Prijetno mu je bilo božati veliko, toplo muco.

Njau-vau se je bolj plaho približala, ker je Johnniea le na videz poznala, saj ni bila nikdar v hiši gospoda Taylora. Tudi njo je Johnnie božal.

»Srčkana, lena Njau-vau,« je rekel, »kako si zrasla!«

»Nikar ne beži, Josh, saj si tako prijetno topel! Kaj mi pa želiš pokazati, stari prijatelju?«

Josh, ki je skočil z dečkovega naročja je stekel nekaj korakov ter se spet vrnil. Na povratku je gledal na čemu prijatelju v obraz. Tako se namreč obnašajo živali, če imajo važno novico za človeka.

Josh je vtrajal in Johnnie se je mu-

koma dvignil, da mu sledi. Vzradoščen je maček stekel k stranskim vratom. Onkraj tiste prekoračji »zak« in mir in javka!

»Kaj na je? Ali si zadavil podgano, ki mi jo hočeš pokazati?« je vprašal Johnnie, ki je takisto prepeljal ograjo.

Njau-vau je sledil kot zadnja

Prepeljali so zid in prišli v zapuščen vrt kjer so med travo in plevelom v zanemarjenih »redah« samevale pestro-barvne, vrtno cvetlice. Nazadnje so prišli do podprtičnega kuhinjskega okna z razbito šipo. Odprtina je bila dovolj velika, da zleze skozi velika mačka ali mačji deček.

Ali veš, kako se mačka prepriča, ali je odprtina dovolj velika zanjo? Če se brke ne dotaknejo stranskih ovir, tedaj pride mačkino telo brez nadaljnega skozi odprtino. Vidiš zato je kruto, če se mački postrizhe brčice, ki ji niso le v okras temveč v korist.

Človek pride skozi vsako odprtino, če spravi glavo in eno roko skozi njo. Le vprašaj pravega vlomilca, ki ga srečaš, če je moja trditev pravilna!

Ko so se Johnniejeve oči privadile temi v kuhinji, se je presenečen ogledal po njej.

»Kaj to hišo poznam! Bila je last mojega rajkega očeta. To je Nanina stara kuhinja, kjer me je učila peči posu-če! Oj, saj tu je bela Dinah, Šekec in Mačkovec! Je li to mačji grad Josh?«

Redkokdaj je prazna hiša popolnoma prazna. Vedno ostane nekaj starih preprog in pohištva, ki ga nihče ne kupi.

Johnnie je našel v kuhinjskem kotu za svoj žakli čine, kjer se je zleknil in utrujen obležal. Josh se je zvest starim običajem vlegel ob vznožje. Njau-vau in Šekec sta se prilagodila oblikam dečkovih rok. Vsi trije so napeto opazovali Johnniejevo dihanje.

»Spi, kot da je bil vso noč na stehi.« je menil Šekec. V tem je Dinah prišla iz podstrešja. Oprezala je okoli Johnnieja. Zdaj pa zdaj je nežno zamijavkala, kot mijavkajo mačke, ki kličejo mladiče.

Johnnie je vznemirjen zastokal in se prebudil.

»Otrok je lačen« je rekla Dinah. Njen prvi zarod je ležal v podstrešni luknji in kot mlada mamica je bila prebrčana da ve več o vzreji mladičev kot vse mačke v soseski.

»Ali mu naj miši prinesem?« se je ponudil Josh. »Dobro, svežo utegnem dobiti. Ali pa vrabca...?«

»Ne budali!« ga je jezno zavrnila Vau.

»Misi! Misi! Človek vendar ne feli!«  
»Bi jedel, če bi le hotel« je odvrnil Josh.

»A surovihi miši ne more jesti!« je odgovorila Njau-vau

(Dalej prihodnje nedelje)

# Kdo

bi rad imel  
ves letnik

„Mladega Jutra“  
v obliki knjige za  
majhen denar?

Priredili bomo PONATIS NA BOL-  
SEM PAPIRJU, če se oglasi zanj  
DOVOLJ NAROCNIKOV CENA BO  
PRAV NIZKA, tako da si lahko  
VSAK interesent nabavi komplet  
letnik.

Zato prosimo vse SOLSKE in druge  
KNJIZNICE ter vse ZASEBNIKE,  
ki bi radi imeli

lanjski ali pa letošnji  
letnik

„Mladega Jutra“  
v obliki lične knjige,

naj nam sporoče najkasneje do 20.  
januarja t. l., koliko izvodov bi po-  
trebovali. Izpolnite točno spodnjo na-  
ročilnico in jo pošljite na naslov:

Uprava »Jutra« v Ljubljani.

## Naročilnica

Podpisani naročam . . . izvodov lanjskega (letošnjega) letnika  
»Mladega Jutra«.

Ime in točen naslov naročnika:

---



---



---



---

## Cop, divji prašiček

»Tristo kosmatih kač,« je jezno zagodrnjal Cop. »nikjer ni mogoče najti hrane. Spet bom moral ostati brez kosila!« Že dva dni je letal s praznim želodcem okrog. Še nobeno zimo se mu ni bilo tako slabo godilo, a preživel je že dvajset zim.

Cop je bil samotar in ni maral za čredo. Bil je pravi divjak — pravi divji prašiček. Njegovi bratje, ki so živeli v čredi, so se ga bali in ljudi je občila kurja polt, kadar so mislili nanj.

Nu, danes je bil Cop lačen in besen, da nikoli tega. Sklil je in dlake se se mu naježile. Ves obupan je strmel predse. Njegov rilec je bil že ves krvav, tako ga je bil drgnil ob zaledenelo zemljo, da bi našel kaj za pod zob.



Tedaj je Cop nenadoma dvignil glavo. Prisluhnil je. Razločno je zaslišal lajanje psa. Kakor blisk mu je šimla misel skozi možgane. Sovražil je pse. Napadel je vsakega, ki mu je prekrižal pot in marsikaterega je že imel na vesti. Tudi zdaj je kakor iz uma zdiral čez polje.

Na velikem zasneženem travniku, ne daleč od vasi sta se igrala Jurček in Marica in njun jazbecar, mali Pikec, še veselo skakal okoli njiju. Lajal je in se podil za sneženo kepo, a zdajci je obstal kakor okamenel. Opazil je bil Cop, ki se je bližal z veliko naglico Pikec je vzel pot pod noge in tekel in tekel, kakor še nikoli. Imel je srečo. Preden ga je mogel Cop dohiteti, se je že skril v kozolec.

Med tem sta tudi Jurček in Marica zapazila bližajočo se nevarnost in urno sta ubrala korake proti vasi. Na srečo sta se spodtaknila in padla v jarek. Cop je obstal in začudeno pogledal, kam sta otroka izginila. Ker jih ni nikjer več videl, se je razočaran in še bolj jezen vrnil v gozd.

S počasnimi, trudnimi koraki je hodil po gozdu. Zeblo ga je prav poštemo in oči so ga skelele, da niti misliti ni utegnil. In lakota! Tedaj pa je nenadoma za-

gledal pred seboj čredo svojih bratov in sester. Ležali so tesno drug poleg drugega in se tako gredli. Nihče se ni zmenil zanj. Tako je stal Cop pred njimi, sam in ves podivjan. Prvič v svojem življenju mu je bilo žal, da ni ostal pri čredi in da ni bil dležen njihove jubezni in toplote. Lakota in razočaranje so ugnala njegovo divjost. In ko je zapazil, kako se je debel merjasec še tesneje stisnil k svoji družini, se je vlegel resno k njemu. Joj, kako toplo mu je bilo zdaj! Zadovoljno je nekaj godel in kmalu je pozabil na lakoto.

Odslej se Cop ni več ločil od črede, ki ga je gredla in z njim delila lakoto, ki jo je našla. In kmalu je postal vodja črede in vsi merjasci so bili ponosni na njegovo moč.

## Vesela zgodba iz Kitajske

Tsun je bil sluga duhovnika Minga. Tsun je bil len, prebrisan in hudoben, kakor pač mora biti pravi kitajski sluga. Zjutraj je hodil po mleko. Pol steklenice je spotoma popil, in ko je prišel domov, je dolil ostali polovici toliko vode, da je bila steklenica spet polna. To je njegovega gospodarja najbolj jezi'o, zakaj Ming je rad dobro jedel in pil. Če je potem Tsuna nabil, je bil sluga, ki uro priden in marljiv, potem je pa spet pozabil na palčko. Za delj kot eno uro se ni nikoli poboljšal.

Tsun se tudi ni bal lesenega vaškega boga Ši - Šija, ki je stal v naravni velikosti umetno izrezljan sredi svetšča.



Tsun je moral vsako jutro pometati svetišče. Pri takih prilikah je sunil Ši - Šija z metlo v nos ali pa je porinil klopi predenj in mu kazal osle.

Njegova predrznost je bila tolikšna, da je neko jutro zatrjeval svojemu gospodarju, da je Ši - Ši popil polovico mleka, ki ga je bil za nekaj trenutkov pustil v svetišču. Ming je pa natanko vedel,

da Si-Si ni mogel popiti mleka, ker je bil iz lesa. Ker pa je bil Ming o dsile v eden Kitajec, mu tega seveda ni mogel povedati, toda izmislil si je nekaj drugega. Sel je v svetišče in zaklenil vrta za seboj. Zdaj je pa Tsuna vendar občla tesnoba.

Po nekaj trenutkih se je Ming vrnil domov in jezno zakričal: »Si-Si mi je povedal, da si pred njegovimi očmi popil mleko!»



To je bilo res in zato je tiho prenašal udarce. Sam pri sebi je pa sklenil, da se bi Si-Siju maščeval. Ponoči, ko je Ming trdno spal, se je Tsun splazil v svetišče, vzal Si-Sija pod pazduho, ga odnesel na vrt in ga zakopal.

Ko je Ming drugo jutro stopil v svetišče, je prebledel: Si-Si je bil izginul. Takoj je vedel, da ga je Tsur skrila. Toda če bi ga javno obdolžil in bi vaščani vedeli, da je navaden zemljear ukradel njihovega boga — tedaj ne bi hoteli več verovati v Si-Sija in tudi njega bi izginali.

Ves nesrečen se je vrnil v svojo kočico. A tam je sedel Šeng — njegov dobri prijatelj iz sosedne vasi.

»Joj, Šeng, da bi ti vedel, kaj se mi je zgodilo!« je vzkljknil Ming. In potem mu je razpovedal, kaj mu je napravil hudobni Tsun.

Šeng je malo pomislil. Potem je vprašal:

»Ali se preiskal že vse prostore?«

»Da, vse!« je odgovoril Ming. »Saj vem, kam ga je skrila ta lopov. Zakopal ga je na vrtu. In zdaj, sredi belega dne, vsej vasi na očeh, ga ne morem izkopati. Čež četrt ure pridejo moji verniki k svetemu obredu in če tedaj ne bodo videli Si-Sija, me bodo na mestu linčali!«

»Pomagaj ti bom!« je vzkljknil Šeng. »Pojdi z menoj v svetišče. Oblečem se v Si-Sija.«

Ko so prišli vaški verniki k svetemu obredu, je stal Si-Si na svojem mestu.

Ko ga je Tsun zagledal, je vztrepetal in prebledel, zakaj tisti na um mu ni prišlo, da bi Šeng utegnil biti Si-Si. A predro se je od strahu še prav zavedel, je sregovoril Si-Si z vodnim glasom:

»Davi me je nekdo zakopal na vrtu. Tsun je bil tisti zločinec!«

Verniki so od groze skoraj obnemeli. Potem so zdiralji iz svetišča, nekateri so pa hoteli ujeti Tsuna, ki je tekel kakor še nikoli poprej v svojem življenju. A nihče ga ni mogel ujeti.

Med tem sta Šeng, ki se je bil spet preoblekel, in Ming izkopala pravega Si-Sija ter ga osnažila in postavila nazaj na njegovo mesto.

Cez nekaj dni se je Tsun ves skesan vrnil k svojemu gospodarju. Ming pa je prijel za kito in ga odvedel v svetišče pred Si-Sijev kip.

»Si-Si mi je naročil, naj ti odmerim pred njim sto udarcev!«

Tsun je počimal v znak, da se strinja s tem naročilom.

Od tistih dob je bil Tsun najmarljivejši in najzvestejši sluga na vsem Kitajskem.

## Razvoj pošte

Že izza najstarejših časov poznamo pošto. Najprej, ko še niso znali pisati, so prenašali sli le ustna sporočila. Pozneje so nosili pisma brzi sli na konjih ali pa tudi peš, časih z veliko hitrostjo. K le-tem bi lahko prišteli grškega vojaka iz Maratona, ki je prestelel 42 km dolgo progo zato, da je oznanil Miltijadovo zmago nad Peržani, nato se je pa zaradi naporov mrtev zgrudil na tla.

Pri Peržanih, ki so bili takrat zelo civilizirani, je ustanovil Cir prvo znano hitro pošto. Na vsakih toliko in toliko kilometrov je postavil konjske hleve, kjer so dobili poštni sli spočite konje. To je bil že velik napredek.

Iste sredstva so se posluževali tudi Rimljani. Take pošte so imeli v naših krajih in znano je, da so Cezarjevi sli prišli iz Anglije v Rim v manj ko štirih tednih, kar je za tiste čase vprav neverjetna hitrost.

V poznejši dobi je Karel Veliki ustanovil pošte za nekatere svoje pokrajine. Iz 12. stoletja je pa znano, da so imeli dijaki, ki so študirali na pariški univerzi, posebno pošto, da so lahko pisali domov, a se je drugi ljudje niso smeli posluževati.

Prvo pošto v vsej državi je uvedel francoski kralj Ludvik XI. V spomig

na to ustanovo so izdali zlato ploščico, ki ima na prvi strani kraljevo sliko, na drugi pa dva sla na konjih; nosi zanimiv napis: »Oni, ki gredo hitreje kakor ptice in veter.«

Za časa francoskega kralja Henrika IV., ko so že pobirali pristojbino za pošne pošiljke, so redno službo razširili tudi preko mej države — tri dni je potreboval poštni sel iz Pariza v London.

Ves ta čas so plačevali pristojbino, ki je bila precej visoka, kar poštarijem v roke, dokler ni v sredini prejšnjega stoletja Anglež Sir Bowland Hill izumil znamke.

Pisemska znamka sama je že prinesla velikanski prevrat v poštnem prometu. Še bolj pa sodobna prometna sredstva, posebno parni stroj. Precej časa je bilo treba, da so uvedli redni prenos pošte s parniki, v najnovjšem času imamo pa še zračno pošto, ki je silno velikega pomena posebno za oddaljene kraje.

Po H. Roynnetu Rr.

## Süle za mame

Mala Majda se je zatekla. Sredi ceste stoji in joka. Usmiljena gospa stopi k nji in jo vpraša:

- »Kje pa stanuješ, ubožica?«
- »Pri mami!«
- »In kje stanuje tvoja mama?«
- »Pri atku!«
- »Kje pa stanuje tvoj atak?«
- »Doma!«

★

»Mamica, kako to, da so nekateri lasje na tvoji glavi beli?«

»To je zato, ker me ti in tvoj bratec časih ne ubogata!«

»Joj, mamica, kako neposlušna si morala biti, ko si bila majhna!«

»Zakaj?«

»Zato, ker ima babica čisto bele lasel!«

★

Teta: »Slišala sem, Branko, da si v svojem razredu najboljši računar. Ali je to res?«

Branko: »Da, res je.«

Teta: »Dobro. Nu zdaj pa dobro poslušaj. Dam ti dvanajst jabolk. Tri poješ. Koliko jih potem še imaš?«

Branko: »Dvanajst.«

Teta: »Kako dvanajst? Devet.«

Branko: »Ne dvanajst.«

Teta: »Motiš se, Branko.«

Branko: »Ne motim se. Teta, Ti imam v žepcu in še devet v roki. To je skupaj dvanajst.«

Simon Hošnjak:

## Poredni Rajko

Pa se Ankin kuža menda ni izgubil v velikem snegu?  
Spretni Karo,  
z dolgo dlako —  
da bi utonil v snežnem bregu?  
Prav gotovo —  
Rajko spet,  
mora imeti  
prste vmes!  
Anka joka —  
kliče: Karo!  
Pa nesrečnež dolgodlaki,  
ne zacvili, ne zalaja —  
ko da vzeli so ga oblaki.  
Anka joka,  
kliče bratca:  
Rajko! Rajko!  
»Če poveš mi,  
kje je Karo —  
dam ti celo čokolado!«  
Rajko pa je hudomušen,  
da na svetu ni mu para! —  
Da nikomur ni poslušen,  
ve že vsa velika fara! —  
Muza se in oponaša —  
Anko kakor papagaj:  
»Dam ti celo čokolado,  
če poveš mi, kje je Karo —  
daj, daj daj!  
potem povem ti,  
kje je zmaj!«  
Anka joka —  
ali bratec  
se za njo ne zmeni več.  
Gluh in nem je —  
nič ne sliši,  
ko da so v uho mu zlezle  
dolgorepe miši.  
Anka joka,  
kliče mamo,  
pa ji jok že jemlje sapo.  
Pride oče —  
(to ropoče!)  
in zavpije,  
da se Rajku vse zaziblje:  
»S teboj v omaro —  
kjer je pravkar bil še Karo!«  
In še preden se utegnili  
je zgeniti —  
se že mogel ni več —  
premaknil ...

# Dragi „Jutrovčki“!

Danes zaključujemo svoj natečaj. Prejeli smo mnogo risb in kar prese-  
nečeni smo bili nad nekaterimi. Saj  
strie Matic zmerom pravi, da so »Ju-  
trovčki« pravi mojstri, pa mu nismo  
hoteli preveč verjeti. Nu, to pot so se  
pa spet tako izkazali, kakor še nikoli  
prej. Na žalost stane kliširanje slik  
mного denarja in tudi dovolj prostora  
nimamo, da bi lahko objavili vse do-  
bre risbe. Tega nam, dragi »Jutrovčki«,  
ne smete zameriti!

Razdelitev nagrad priobčimo v pri-  
hodnji številki »Mladega Jutra«. Naši  
slikarji, ki jih gotovo vsi poznate, gg.  
*Elo Justin, Niko Pirnat in Fran Škod-  
ler*, bodo pregledali Vaše risbe in jih  
ocenili. *Najboljše risbe bomo nagradi-  
li z lepimi mladinskimi knjigami. To-  
rej pazite na prihodnjo številko »Mla-  
dega Jutra«!*

Tukaj pa objavimo imena tistih, ki  
so nam poslali prav lepe risbe, pa jih  
na žalost nismo mogli več objaviti:

Rudi Kremenec, uč. VIII. raz. v Met-  
liki, Majda Stare, uč. IV. raz. v Va-  
raždinu, Anica in Ciril Vode, uč. I. in  
V. raz. na Skaručni, Karol Bregant,  
uč. II. raz. real. gimn. v Mariboru,  
Stanislava Prašnikar, uč. IV. raz. v  
Zagorju ob Savi, Ivan Paar, uč. VI.  
raz. v Gornji Radgoni, Josip Černe,  
uč. II. raz. real. gimn. v Zagrebu, Stan-  
ko Kuglar, uč. II. raz. na Jesenicah,  
Francka Eler, uč. V. raz. v Celju, Štip-  
ko Eržen, uč. II. raz. v Dol Logatcu  
(prav veseli smo, da ti je »Tarzan« ta-  
ko všeč! Zaupno ti povemo, da obsega  
ves »Tarzan« 300 slik in ga boš še lah-  
ko dolgo čital!). Seršji Pečarič, uč. I.  
raz. na Studencu pri Sevnici, Branka  
Sojer, uč. IV. raz. v Kočevju, Metka  
Lebar, uč. IV. raz. v Hrastniku, Mili-  
voj Kurent, uč. I. raz. m. š. v Šiški pri  
Ljubljani, Marjan Tominc, uč. I. raz.  
real. gimn. v Ljubljani, Anton Zajdela,  
uč. II. raz. v Ljubljani, Franc Zajdela,  
uč. I. raz. real. gimn. v Ljubljani, Raj-  
ko Korbar (je še tako majhen, da še  
ne hodi v šolo, toda njegove risbe so  
prav čedne) v Zg. Gorish 41., Dolin-  
šek Dušan, uč. ? raz. v Mariboru, Sreč-  
ko Lesiak, uč. IV. raz. v Trbovljah,  
Roža Piščanec, uč. III. raz. v Maribo-  
ru, Aljoša Protoponov v Ljutomeru  
(Praviš, da še ne hodiš v šolo in še ne  
znaš pisati pisanih črk! Nič za to, tvo-  
ja risba je stricu Maticu tako ugajala,  
da pravi, da pride o prvi priliki v Lju-

tomer, ker si tako lepo narisal ljuto-  
merski kolodvor), Franc Ahačič, uč. I.  
raz. mešč. š. v Trziču, Zora Menhar-  
tova, uč. I. raz. real. gimn. v Murski  
Soboti, Marija Strah, uč. II. raz. v  
Podsredi, Božič Vincencij, uč. I. raz.  
gimn. v Kranju, Dušan Povh, v Novem  
mestu, Milan Klopčič, uč. II. raz. v  
Ljubljani (tvoja pesem nam je prav  
ugajala in ob priliki jo bomo objavili),  
Amalietti Marjan, uč. III. raz. v Ma-  
riboru, Koman Viktor, uč. I. raz. me-  
ščanske šole v Šiški pri Ljubljani, Mi-  
loš Metlikovič, uč. ? raz. v Ljubljani,  
Gradišče 11, Alenka Virantova, uč. II.  
raz. v Ljubljani, Marija Deteruč, uč.  
II. raz. na Vrhniki, Tončka Kimovec,  
uč. I. raz. mešč. š. v Litiji, Ivan La-  
nišek, uč. III. raz. v Sv. Petru, Pavle  
Kump, uč. I. raz. v Kranju, Lešničar  
Janko, uč. V. raz. v Celju, Ivan Seni-  
ca, uč. IV. raz. v Mariboru, Ivan Flor-  
jančič v Zidanem mostu, Janžekovič  
A., uč. I. raz. real. gimn. v Celju, Ma-  
rija Grosek, uč. IV. raz. v Konjicah,  
Olga Duh, uč. V. raz. v Rušah, Cvetka  
Rožencvet, uč. II. raz. real. gimn. v  
Ljubljani, Vida Sekula, uč. I. raz. re-  
alne gimn. v Ljubljani, Jerman Vito-  
mir, uč. V. raz. v Trziču, Gojko Gr-  
bac, dijak na gimnaziji v Mariboru,  
Milan Faganeli, uč. IV. raz. v Maribo-  
ru, Adica Vittori, uč. I. raz. v Sredi-  
šču ob Dravi, Milan Jerman, uč. V. raz.  
v Trziču, Mirko Strnad, uč. III. raz. v  
Rušah, Gačnik Friderik, uč. VII. raz.  
v Hrastniku, Rastislav Bradaškja, uč.  
II. raz. v Ljubljani.

(Dalje prihodnjo nedeljo.)

† Srečko Kosovel:

## Polno pest

Polno pest  
dišečih kostanjev  
mi je kupil — otroku — brač.  
Šla sva skozi mrak  
ob vodi in govorila  
o logih,  
kjer so rasli kostanji  
in o večerih  
in o pravljicah  
najine matere,  
ko smo zaprti  
v kuhinji tihi  
molčali  
in je le ogenj  
živel ...

## Teža še ne veste

Na otoku Mauu živijo mačke, ki nimajo repa. Kako so sploh prišle na ta otok, je še danes uganka.

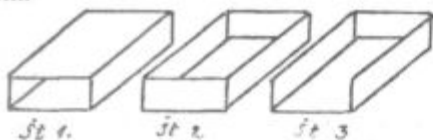
Stara pravljica pripoveduje: Pri vsoljnem potopu je bila mačka zadržana žival, ki se je rešila v Noetovo barko. Ker je bil že skrajni čas, je Noe hitro zaloputnil vrata za njo in pri tem je prišilni rep.

Mačke, ki živijo na otoku Mauu, morajo še dandanes trpeti zaradi netačnosti svojih prednic in hodijo brez repa naokrog.

## Za spretnne roke

### Prazna – polna škatljica

Iz lepenke si zlepimo škatljico, sl. 4. Oni od vžigalic (gl. sl. 1., 2. in 3.). M'epopon' predalček št. 3 naj bo toliko večji, da se predalček št. 2 dá z lahkoto vložiti vanj. Ko je škatljica zlepljena, oblepimo vse tri dele s pisanim papirjem.



št. 4

Predalček št. 2 napolnimo s čemurkoli, s peskom, fižolom ali sličnim ga vložimo v nepopolni predalček št. 3, te ga pa v št. 1. S primerno spretnostjo se da izvleči samo predalček št. 3, ki bo prazen. To pokažite gledalcem. Ako pa izvlečete oba predalčka skupaj, bo škatljica polna. Gledalcem se bo ta čarovnija videla kaj imenitna. Pazite samo, da ne izvlečete predalčkov tako, kakor kaže slika 4, kajti vsa čarovnija bi bila potem takoj razumljiva.

### Rešitev kvadratov

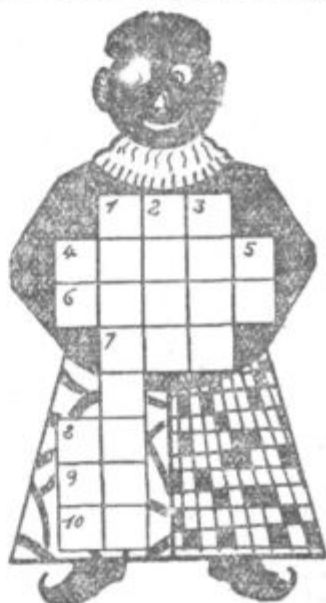
A, ar, rak, krap, pokar, peskar, pleškar, spletkar.

### Rešitev dopolnjevalke

Škrat.

## Križaljka »Zamorček«

V vroči Afriki živi zamorsko pleme 4v. Več 8n bojnikov prebiva v veliki vasi. Polja jim namaka reka 7v. Če kdo vpraša poglavarja, kako mu je



1v, pa pove, da je 3n. Včasih sklīče bojivnike v krog in zaplešajo z vzklikom 4n! svoj bojni ples. 10v stoji v sredi in se smeje; menda se zdi sam sebi zelo 1n. 9n svečanosti pa ne more videti vsakdo, kajti zamorci plešejo le tedaj, kadar je poglavar dobre volje. In to je malokdaj, zakaj tujci se norčujejo priltikavemu poglavarju in mu pravijo: 2n. On pa se razhudi: 8v! in pove, da je 6v.

Za 5n ne mara. Menda že vse ve...

V pomeni vodoravno, n navpično.

### Rešitev križaljke »Sankač«

Navpično: 1. sanke, 2. ivje, 4. Tit, 6. Po, 7. av, 8. rt.

Vodoravno: 1. sl, 3. avto, 5. nji, 6. parket, 9. Rovte.

### Številnica

1, 2, 3, 4, 1, 5, 4 skrajni v morje se-  
2, 3 gajč del celine  
3, 2, 4, 5 kos blaga  
4, 3, 4 oče  
1, 2, 4, 3 prehod od trupla h glavi  
5, 4, 1, 4 pijača  
4, 2, 4 papiga

Prva vodoravna vrsta in prva navpična vrsta dasta ime priljubljene igrače.